3 lei
CTURA TINERETULUI SPORTIV
pre
Tibet
112
ARE VOLUM CUPRINDE O AVENTURA COMPLECTA

SPRE TIBET

—————— de ——————

Joe Weyermoor

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 172

CUPRINS

Prefaţă...3
I. Furtul «Ochiului lui Chavial«...5
II. Tigrul regelui...8
III. Bolnav de ciumă?..14
IV. Bătrânul călugăr..18

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de

172-a:

»Ochiul lui Chavial«, renumita piatră preţioasă, aparţine de fapt marelui preot Dalai Lama din Tibet. Această piatră preţioasă a fost răpită acum câteva generaţii de un prinţ indian. Percy Stuart o va înapoia proprietarului ei de drept din Tibet.

Excentric-Club.

I. Furtul «Ochiului lui Chavial«

După douăsprezece ore de la dispariţia sa din templul prinţului de Radschuptan, Percy Stuart se afla în camera unui elegant hotel european din oraşul Hudellah, capitala acestui principat indian. El era în aşteptarea unei noi însărcinări din partea clubului Excentric.

Tânărul american se plimba gânditor prin cameră, privind şi admirând din când în când piatra preţioasă, pe care o luase din templul prinţului.

Deodată, bătu cineva la uşă. Percy îşi ascunse repede piatra preţioasă în buzunarul hainei sale, iar imediat după aceasta, intră înăuntru un servitor, îmbrăcat într-un costum alb, care îi servi cafeaua. Totodată, servitorul aduse şi un ziar, pe care-l puse, pe masă.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, Percy deschise plictisit ziarul. Dar imediat ce citi titlurile mari din prima pagină, deveni mai atent. El citi următorul articol:

»A fost furat »Ochiul lui Chavial!«

»Cu prilejul zilei onomastice a Alteţei Sale Prinţului domnitor, au avut loc ieri mari festivităţi, organizate în templul zeului Chavial. Prinţul s-a distrat admirabil. I-a plăcut îndeosebi lupta unui campion străin cu faimosul său leopard dresat. Această luptă s-a desfăşurat într-o atmosferă emoţionantă, iar învingător a ieşit campionul străin. Din păcate însă, serbările s-au terminat cu o surpriză neplăcută. Ochiul lui Chavial, renumita piatră preţioasă, a fost furat. După cum s-a constatat astăzi,

piatra preţioasă a fost scoasă de la locul ei, din fruntea zeului Chavial. La reşedinţa prinţului, domneşte o mare agitaţie, care s-a propagat şi în întreg oraşul, deoarece, după cum se ştie, numărul credincioşilor lui Chavial e foarte mare în rândurile populaţiei din Hudallah. Bănuielile cad asupra luptătorului străin, care după ce a învins leopardul Alteţei Sale, a dispărut fără de urme. Alteţa Sa crede că persoanei care a avut curajul să se lupte cu leopardul său, nu i-a lipsit nici îndrăzneala să fure, «ochiul lui Chavial«. Poliţia indigenă a fost însărcinată să urmărească pe hot. Prinţul a trimis în urmărirea hoţului un mare număr de agenţi, deoarece ţine să găsească neapărat piatra furată. Ştirea furtului s-a răspândit fulgerător în toate părţile şi se poate spune că fiecare din credincioşii zeului Chavial se va transforma într-un urmăritor al hoţului«.

Percy Stuart se ridică indignat de pe scaun.

»Furt! Asta e nemaipomenit îşi spuse el. Prinţul îi promisese doar să-i permită să ia o amintire din templul său, drept recompensă că a învins leopardul.

Percy simţea nevoia să ceară socoteală prinţului, pentru faptul că-l taxa drept hoţ. Renunţă însă la această idee, întrucât, de fapt, avea piatra preţioasă asupra sa, iar pe de altă parte, ştia că atât politia oraşului, cât şi oamenii prinţului îl urmăresc.

Tânărul american se aşeză din nou la masă. Dar când vru să pună jurnalul la o parte, privirile sale căzură asupra unui cuvânt din ziar, care era foarte uşor subliniat cu un creion. În cel de al treilea rând, el găsi un alt cuvânt subliniat, iar după alte rânduri, cuvintele subliniate deveneau tot mai dese.

Oare aceste cuvinte aveau vreun tâlc şi îi erau adresate lui? Primise şi până acum astfel de comunicări secrete. Percy îşi luă o bucată de hârtie şi un creion. El înşiră la rând cuvintele subliniate, obţinând următorul text:

»Ochiul lui Chavial, faimoasa piatră preţioasă, aparţine de drept marelui preot Dalai Lama, din Lhassa, oraşul sfânt al Tibetului. Acum câteva generaţii, piatra aceasta a fost furată din templul marelui preot, intrând apoi în posesiunea prinţului din Radschuptan. P.S. («Asta înseamnă Percy Stuart« îşi spuse tânărul american) este însărcinat să restituie această piatră preţioasă adevăratului ei proprietar, care e actualul mare preot Dalai Lama din Lhassa«.

Percy înţelese totul. Acesta era conţinutul noii sale însărcinări. Va trebui deci să plece neapărat spre Tibet.

II. Tigrul regelui

Pe un car mare, tras de mai mulţi hinduşi, se afla o cuşcă uriaşă, care adăpostea un tigru gigantic, a cărui blană avea pete negre. Lângă car, păşea un hindus înalt, care striga, din când în când, mulţimii trecătorilor:

— Faceţi loc, oameni buni! Trecem cu «regele junglei«, care iubeşte libertatea. L-am prins însă şi-l ducem pentru grădina zoologică a unui rege din nord. O să-l îmbarcăm pe vaporul care pleacă spre Calcutta. Faceţi loc pentru regele!« Mulţimea să dădea la o parte, ca să facă loc carului în care se afla cuşca tigrului. Hinduşii transportau cuşca la gară, urmând ca tigrul să fie dus cu trenul, până în portul din oare pleca vaporul spre Calcutta.

Percy Stuart se afla şi el printre trecători. Consultase harta şi se hotărâse să plece şi el spre nord, pentru a trece apoi în Tibet.

Chestiunea cu transportarea tigrului îi sugerase un plan. Ştia acum ce trebuie să facă, pentru ca să ajungă în Tibet. Foarte mulţumit, îşi continuă drumul, fluierând vesel.

Când se duse la gară, se făcuse seara. O parte din călători se aşezaseră de-a lungul liniei ferate, aşteptând sosirea trenului, care urma să plece mai departe spre Colcutta. Mai era o jumătate de oră până la sosirea trenului.

Lângă unul din pereţii laterali ai gării, fusele depusă cuşcă tigrului. Alături, se aşezase hindusul de statură

înaltă, care se numea Sundra. Ca orice indigen din partea locului, păstra un adevărat cult tigrilor. Se uita printre gratii la animal şi-i adresa cuvinte mângâietoare.

Deodată, el auzi o voce ironică la spatele său:

— Nu mai face atâtea plecăciuni tigrului, ci mai bine toarnă-i apă în burduful din cuşcă. Nu crezi că burduful e gol?

Cel care-i vorbise, era un tânăr zvelt şi voinic. Purta un costum indigen, iar în cap avea un turban roşu. Pe buzele tânărului apăruse un zâmbet.

Sundra tresări, surprins.

— Da, ai dreptate, străine! Burduful e gol. Am să-l umplu imediat la fântâna din dosul gării.

Străinul, care nu era altul decât Percy Stuart, puse mâna pe umărul lui Sundra.

— Lasă, nu te mai osteni! Mă duc eu în locul tău. Ţi-am admirat pe «regele junglei«, când treceai cu el pe străzile oraşului. Îţi fac deci cu plăcere serviciul acesta!

Sundra se simţi măgulit de amabilitatea străinului. El scoase burduful de apă din cuşca tigrului şi-l dădu lui Percy Stuart, adresându-se fiarei:

— Vezi, rege al pădurilor; vin oamenii să te servească! Bine, adu apă, străine!

Percy Stuart lină burduf şi dispăru în dosul gării, umplându-l cu apă din fântână. Apoi, îşi scoase din buzunar o cutiuţă mică, în care se afle o substanţă brună şi cleioasă. Era opium.

Percy ştia că aproape toţi dresorii de animale sălbatice obişnuiesc să dea opium fiarelor, înainte de începerea spectacolelor. El vărsă opiumul în burduful cu apă şi apoi se întoarse la Sundra.

— Ţi-am adus apă pentru regele junglei! îi spuse el.

Şi, într-adevăr, fiara părea foarte însetată, căci bău toată apa. Apoi, se culcă, înghemuită, într-un colţ al cuştii. După câteva minute, începu să sforăie.

— Pare să fie obosit! spuse Percy Stuart.

Sundra dădu din cap.

— Da, din cauza călătoriei!

— Pleci cu tigrul spre nord?

— Da, am toate hârtiile, precum şi paşaportul, în acest scop.

Sundra îşi arătă cu mândrie brâul, de sub care dispăreau nişte hârtii păturite.

— Tigrul acesta — spuse el — e destinat grădinii zoologice a unui rege, care locuieşte în munţii din nord.

Zâmbind, Percy făcu semn unui negustor ambulant, care se plimba pe peron, oferind călătorilor tot felul de pipe, umplute cu un soi de haşiş, foarte slab. El cumpără două pipe şi apoi, pe furiş, strecură o cantitate de opium întruna din ele şi i-o oferi lui Sundra, fără ca acesta să observe ceva.

Sundra era un fumător de haşiş foarte pasionat, de altfel ca şi ceilalţi indigeni. După ce trase de câteva ori din pipă, el deveni mai vorbăreţ. Discuţia dintre el şi străin se încinse asupra dispariţiei »ochiului lui Chavial«.

— Politia a controlat toate sălile de aşteptare din gară, spuse Sundra. Prinţul şi-a trimis întreaga politie şi pe toţi servitorii în urmărirea hoţului. Dar cine să fi furat această piatră preţioasă?

Percy ridică din umeri.

— Habar nu am!

— În orice caz, străinul care a săvârşit furtul trebuie să fie un om foarte curajos. Nu se va bucura însă prea mult de prada sa.

Percy deveni mai atent, privind cercetător figura lui Sundra.

— Cum aşa? întrebă el.

— Fiindcă nu va putea să părăsească oraşul.

Nu ştii că oraşul e înconjurat de poliţişti?

— Bine, dar asta nu împiedică pe hot să plece cu trenul. Circulă doar destule trenuri. Hoţul nu are decât să se urce într-un tren şi poate fugi.

Sundra rânji.

— Nu se poate! Am auzit că, în timpul călătoriei, vor fi percheziţionaţi călătorii din toate trenurile. Sunt sigur că hoţului îi va fi imposibil să dispară.

Sundra nu vorbi mai mult. Se moleşă şi căscă de câteva ori. Apoi, capul în căzu pe piept. El se rezemă de peretele gării şi adormi, sforăind puternic.

Percy ridică în braţe pe hindus şi-l duse lângă un copac din apropierea gării, aşezându-l în ierburi. După aceasta, îi scoase paşaportul şi documentele din brâu, fără ca să-l observe cineva.

Între timp, se dăduse semnalul pentru sosirea trenului. Percy se întoarse repede la cuşca tigrului, de unde chemă câţiva hamali, ca să-i ajute, s-o transporte într-un vagon. Trenul tocmai întră în gară. Dună ce plăti hamalilor, Percy se sui şi el în vagon, răsuflând uşurat. Apoi, rezemat de uşa deschisă a vagonului, el urmări forfotaia mulţimii de pe peronul gării. Ca bun observator, el descoperi imediat, în rândurile mulţimii, câţiva agenţi, ale căror priviri examinau cercetător persoanele de pe peron. De bună seamă că erau poliţiştii trimişi de prinţul din Radschuptan pentru urmărirea hoţului.

Instinctiv, Percy îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor, unde avea ascuns «ochiul lui Chavial«.

După câteva minute, poliţiştii se urcară şi ei în tren. Se auzi apoi semnalul şefului gării, iar trenul se puse în mişcare.

Tânărul american îşi ajunsese scopul. Cu oarecare viclenie, reuşise să părăsească oraşul. Totuşi, nu se simţea încă în siguranţă, deoarece mai putea fi descoperit.

De se va întâmpla sa fie percheziţionat, piatra preţioasă îi va fi găsită în buzunar. Posibilitatea aceasta trebuia s-o împiedice neapărat. De aceea, Percy închise uşa vagonului şi se apropia de cuşca tigrului. Fiara dormea într-un colţ al cuştii, complet ameţită de opiumul

pe care-l consumase. Percy examina atent corpul tigrului. Găsise o soluţie. Nimeni nu va îndrăzni, să se apropie de tigru.

Tânărul american trebuia să lucreze însă iute. El deschise uşa cuştii. Apoi, îşi scoase din buzunarul hainei o cutiuţă de piele, în care avea aţă de cusut şi tot felul de ace. În aceiaşi cutiuţă, avea şi un bisturiu, cu o lamă foarte fină şi ascuţită. Încet şi foarte precaut, Percy se apropie de animal, care dormea dus. La lumina bateriei sale electrice, Percy făcu o mică operaţie la pieptul tigrului. Şi anume, o tăietură în blana groasă a animalului. Tigrul nici nu simţi tăietura, fiind complet ameţit de narcotic. Apoi, Percy îşi scoase din buzunar piatra strălucitoare şi o ascunse sub pielea tigrului. După aceasta, cusu tăietura cu un ac extrem de fin, aşa încât nici mai nu putea fi observată.

La sfârşit, Percy îşi puse din nou bisturiul şi acul în cutiuţa de piele, pe care o băgă în buzunar. Ieşind din cuşcă, închise bine uşa acesteia.

Percy zâmbi, mulţumit de ideea sa. După ce-şi stinse bateria electrică, uşa vagonului fu deschisă, iar doi inşi, cu figuri severe, intrară înăuntru. Unul din ei avea o lanternă aprinsă.

— Cine eşti d-ta? întrebă el pe Percy Stuart.

— Mă numesc Sundra şi sunt din Bhopal, iar meseria mea e dresajul tigrilor. Duc acest animal până în portul cel mai apropiat, pentru a-l îmbarca.

— Am auzit despre aceasta. Arată-ne documentele şi paşaportul d-tale!

Percy le întinse hârtiile, pe care le scosese din brâul veritabilului Sundra. Cei doi genţi la examinară amănunţit şi apoi i le restituiră. După aceasta, un poliţist îi porunci.

— Dezbracă-te! Avem ordin să percheziţionăm pe toţi pasagerii, căci suntem în urmărirea unui periculos hoţ.

Fără să spună niciun cuvânt de protest, Percy îşi dezbrăcă hainele. În timp ce unul din poliţişti examina

corpul ars de soare al tânărului american, celălalt îi cerceta hainele. Dar fireşte că nu găsiră nimic suspect.

Plictisit, poliţistul care cercetase hainele, i le aruncă înapoi. Apoi, însoţit de colegul său se îndreptară spre uşa vagonului. Percy auzi pe unul din ei spunând celuilalt:

— Totul o în zadar! Nu vom găsi «ochiul lui Chavial«.

III. Bolnav de ciumă?

Sosirea în gara portului, cât şi transportarea tigrului, pe străzile oraşului, până în port, pricinui multe neajunsuri lui Percy Stuart. Tigrul se zbătea furios în cuşcă şi urla necontenit, deoarece îl jena piatra preţioasă, ascunsă în tăietura din blana sa. Din nou, cuşca tigrului fu înconjurată şi urmată până în port de o mulţime de indigeni.

Percy se îngriji să dea apă tigrului, care era însetat. De asemenea, îi aruncă în cuşcă un miel tăiat, dar fiara nu se atinse de el. Sfâşie numai în bucăţi mielul, aruncând apoi carnea afară, printre gratii.

Din cauza durerilor, tigrul devenea din ce în ce mai sălbatic. Dar Percy nu se sinchisea de lucrul acesta, fiind ferm hotărât să-l transporte pe bordul vasului care trebuia să-l ducă spre Calcutta.

Căpitanul vasului «Chodwana«, înştiinţat din timp că va trebui să transporte pe bordul vaporului său un tigru şi pe însoţitorul acestuia, nu era deloc mulţumit de astfel de pasageri. El se răsti la Percy Stuart:

— N-ai putut să fericeşti un alt vapor cu bestia ta?

Nici echipajul nu vroia să se apropie de cuşca tigrului. Această cuşcă fusese instalată pe bordul vasului. Marinarii însă o ocoleau, trecând prin altă parte.

Pe înserate, vaporul părăsi portul. Drumul până în portul Calcutta dură nonă zile. Dar în timpul călătoriei, Percy avu multe neplăceri. Tigrul refuza orice mâncare şi

slăbea din ce în ce mai mult. Lucrul acesta îngrijoră foarte mult pe tânărul american. Pe de altă parte, el nu ştia ce va face cu fiara, după ce va ajunge la Calcutta. Ţinta sa era să plece în Tibet, iar nicidecum în localitatea pe care o indicau hârtiile sustrase lui Sundra.

În dimineaţa celei de a doua zile, când vaporul ajunse în dreptul portului Calcutta, o barcă cu motor a guvernului se apropie de vas. Aducea o comisie sanitară, căci pe stâlpul bărcii flutura un fanion galben. Vaporul primi semnalizarea să-şi oprească imediat maşinile. Aceasta însemna că autorităţile au unele bănuieli asupra sănătăţii echipajului. Percy observă şi el apropierea bărcii guvernului.

Peste câteva minute, un medic al poliţiei şi câţiva agenţi, care-l însoţeau, se urcară pe bord.

— Vasul acesta e «Chodwana«?

Căpitanul îi răspunse prompt:

— Da, venim din portul Hudallah!

— Exact! Am fost înştiinţaţi telefonic, că în regiunea Hudallah s-au înregistrat mai multe cazuri de ciumă. Trebuie deci să examinez amănunţit tot echipajul, cât şi pe pasageri.

— Dar nu am decât doi pasageri pe bord: un tigru şi însoţitorul lui.

— Nu face nimic!

Imediat apoi, medicul procedă la o amănunţită examinare a tuturor persoanelor de pe bord. Echipajul fu găsit complet sănătos. Ultima persoană examinată fu Percy Stuart. Şi el era perfect sănătos. Dar când medicul văzu tigrul, se dădu speriat înapoi.

— Simptome de ciumă! strigă el. Nu mai e nevoie să examinez fiara. E slăbită grozav şi, de altfel, pe piept are caracteristica bubă ciumonică. E semnul cel mai edificator că tigrul o bolnav. Însoţitorul animalului, trebuie pus şi el sub observaţie medicală. Tigrul va fi imediat omorât, iar însoţitorul său va fi transportat, pentru a face

carantină. Te rog să execuţi dispoziţiile mele, domnule căpitan!

Căpitanul mormăi câteva. Înjurături, la adresa tigrului şi a însoţitorului lui. Apoi, dădu câteva ordine marinarilor.

Cuşca fu coborâtă în barca cu motor o comisiei sanitare. Percy fu silit să se urce şi el în această barcă.

Imediat apoi, barca se îndreptă, cu mare viteză, spre capătul cheiului, din afara oraşului. Percy şi tigrul său fură transportaţi pe ţărm. Aici, tigrul se zbătu şi mai furios în cuşca sa.

După puţin timp, Percy şi tigrul sau fură transportaţi pentru carantină, într-un lagăr de ciumaţi. Medicul lagărului, un englez posomorât, ordonă ca tigrul să fie imediat împuşcat. De la fereastra barăcii sale, Percy putu să vadă cum câţiva gardieni înarmaţi se postează cu armele întinse, în faţa cuştii tigrului. Fiara fu omorâtă cu şase gloanţe.

La o oarecare depărtare de primele barăci ale lagărului, se vedea o vălvătaie de fum. Percy Stuart înţelese că s-a dat foc vechilor barăci de ciumaţi. Acolo urma să fie aruncat în foc şi cadavrul tigrului. Ce s-ar fi ales din piatra preţioasă?

Să piardă pentru totdeauna «ochiul lui Chavial«? Dar, de obicei, pietrele preţioase nu se pot topi la căldura unui foc obişnuit,

Lui Percy i se luară hainele şi apoi fu vaccinat cu un ser anticiumos. După aceasta, fu trecut sub observaţie într-o baracă izolată. Toată ziua, el rămase acolo, în societatea altor persoane, puse sub observaţie.

Seara, după masa ce-i fu servită, Percy se aruncă pe salteaua sa. Ceilalţi izolaţi se culcară şi ei, dar peste câteva minute se auzea numai sforăiturile lor. Percy se ridică încet şi deschise fereastra. Noaptea era liniştită şi luminată de lună. Dincolo de barăci, se mai vedea o coloană de fum, care se ridică spre cer.

Percy îşi dezbrăcă încet hainele sale albe, care puteau

să-l trădeze uşor în întuneric. Nu-şi lăsă decât turbanul din cap. Aşa gol, el sări pe fereastră, furişându-se prin lagăr, spre vechile barăci, care acum erau complet distruse de foc. Probabil că aici fusese ars şi corpul tigrului.

Percy începu să caute prin cenuşă, care era încă fierbinte. Degetele sale răscoleau febril resturile fumegânde. De câteva ori, îşi retrase repede mâna, căci dădu de cărbuni aprinşi. Dar cercetările sale erau zădarnice, căci nu găsea piatra preţioasă.

Disperat, Percy vru să plece. Dar, deodată, observă un obiect lucitor în cenuşă. Ridicându-l, constată că ţine în mană «ochiul lui Chavial«.

Zorit, Percy o luă la fugă, de-a lungul câmpiilor.

………………………………………………………………………

Când răsări soarele, Percy se afla în plin marş, pe o şosea lungă, care ducea spre nord. Costumul tânărului american era pur şi simplu caraghios. În turbanul său, legat strâns în jurul capului, îşi ascunsese piatra preţioasă. În jurul şoldurilor, Percy îşi strânse o cârpă, pe care o găsise în şanţul şoselei. Îşi unsese apoi braţele şi picioarele goale cu un fel de lut galben, pentru ca să fie socotit că aparţine castei Salhuşilor, cea mai de jos treaptă a populaţiei, care se ocupă mai mult cu cerşitul.

Şi, într-adevăr, cerşind prin toate localităţile pe unde trecea, Percy ajunse în munţi, unde căpătă, tot din cerşit, un rând de haine zdrenţuroase. Costumul acesta fusese purtat pe timpuri de un călugăr din partea locului.

După peregrinări îndelungate, Percy Stuart trecu frontiera, ajungând în Tibet. Se afla acum în regiunea muntoasă a Tibetului, a cărei populaţie se închină marelui preot Dalai Lama.

IV. Bătrânul călugăr

Percy Stuart se amestecase într-un grup numeros de oameni, care ascultam cu atenţie predica unui bătrân călugăr, cu părul şi barba albă, instalat într-un car, tras de un bivol. Călugărul acesta părea să fie foarte bătrân.

— Duceţi-vă acum, dragii mei — încheie bătrânul — şi gândiţi-vă adânc la cuvintele mele!

Apoi, bătrânul intră sub acoperişul carului său, format dintr-un coviltir. Numai Percy mai rămase lângă car. Ascultând predica bătrânului, tânărul american îşi făurise un plan de acţiune. Ştia foarte bine că, fiind străin, nu se poate aventura singur în interiorul regiunii muntoase a Tibetului. De asemenea, ştia că-i va fi imposibil să pătrundă în capitala ţinutului, deoarece nici cei mai renumiţi exploratori nu reuşiseră să facă acest lucru. Singura cale era să se pună sub ocrotirea unui călugăr tibetan.

Percy se apropie şi mai mult de carul călugărului, dar acesta lăsase în jos ţolul de la intrare, aşa că nu putea fi văzut. El însă, observase probabil pe străin, căci întrebă:

— Cine eşti, străine, şi ce vrei de la mine? Poţi intra înăuntru!

Percy se urcă în car şi se aşeză în faţa bătrânului. Acesta îl examina cercetător şi apoi îi spuse:

— Văd că nu faci parte din secta mea, ceea ce înseamnă că eşti de altă credinţă. Oamenii de dincolo de graniţă se închină unui alt Dumnezeu. Dar vreau să te

ascult. Ce ai să-mi spui?

Percy privi în ochii călugărului.

— Vrei să-mi răspunzi mai întâi la o întrebare?

— Să aud întrebarea!

— Vii de departe?

— Da, de foarte departe! Vin chiar din capitala ţinutului, de la templul lui Dalai-Lama, a cărui trimis sunt! Şi acum, spune-mi ce vrei?

Percy se hotărâse să vorbească sincer cu bătrânul călugăr. Bineînţeles, nu vroia să-i spună că este cetăţean american, deoarece ştia că albii nu au voie să pătrundă în regiunile sfinte ale Tibetului. Trebuia însă să-i precizeze că vrea să ajungă la Lhassa, pentru a preda marelui preot Dalai-Lama piatra preţioasă. El îşi duse mâna la turban, scoţând piatra. Apoi, în palma deschisă, o arătă călugărului.

Gestul acesta avu un efect surprinzător asupra călugărului. El căzu în genunchi.

— Oh, »piatra sfântă!« murmură el, foarte emoţionat. »Piatra sfântă« din templul lui Dalai-Lama, care a dispărut de peste o sută de ani. Cine eşti străine şi cum de-ai ajuns în posesia acestei pietre scumpe?

Percy luă o atitudine mai demnă şi răspunse solemn:

— Sunt şi eu un trimis şi am însărcinarea să predau această piatră preţioasă marelui preot Dalai-Lama.

Călugărul îngenunche încă o dată. Se putea credea că străinul îi impusese un mare respect.

— Şi ce-mi ceri acum, străine? Ce trebuie să fac? Îmi poţi ordona ce vrei, căci nu sunt decât un biet sclav al lui Dalai-Lama!

— Vreau să mă duci la marele preot, deoarece nu cunosc regiunea!

— Mă voi supune poruncii tale! Dacă vrei, vom pleca imediat.

Fireşte că propunerea aceasta era pe placul lui Percy Stuart. Bătrânul începu imediat pregătirile de plecare.

Cum Percy nu avea niciun ban asupra sa, călugărul strânse de la credincioşii săi, tot ce era necesar pentru drum.

În drumul spre Lhassa, cei doi pelerini fură ajutaţi pretutindeni de credincioşi. După o călătorie anevoioasă de câteva zile, ei ajunseră în oraşul sfânt. Datorită influentei de care se bucura bătrânul călugăr, Percy fu imediat adus în faţa marelui preot Dalai-Lama, care-i acordă o convorbire între patru ochi.

Când văzu piatra sfântă, marele preot se aruncă în genunchi. Până atunci, el nu mai văzuse această piatră, căci fusese furată din templu, cu multe generaţii înainte. Dar piatra sfântă era amănunţit descrisă în legende şi poezii, aşa încât marele preot o recunoscu imediat.

El binecuvântă pe străin şi-l invită să ia loc lângă el. Apoi, îl întrebă de numele şi patria sa. Dorea să ştie cum de ajunsese în posesia pietrei scumpe şi de ce o adusese la Lhassa.

Percy Stuart povesti totul marelui preot. Recunoscu că e american şi-i vorbi despre însărcinarea pe care o primise din partea clubului Excentric, cerându-i-se să restituie această piatră preţioasă marelui preot.

Dalai-Lama ascultă liniştit povestirea lui Percy Stuart, dar figura sa se întunecă din ce în ce mai mult.

— Îţi sunt foarte recunoscător, străine! Te vei putea odihni câteva zile în Lhassa, până ce vei prinde puteri, ca să te poţi întoarce în ţara ta. Imediat însă ce-ţi vei recăpăta forţele, va trebui să părăseşti acest oraş sfânt. Niciun străin nu are voie să rămână aici. Voi fi nevoit să te ascund, căci în caz contrar îmi voi atrage ura credincioşilor mei, care vor spune că prezenţa ta profanează oraşul sfânt. Fireşte că, atât cât îmi va fi posibil, te voi ajuta ca să te reîntorci în tara ta!

Percy Stuart se conformă întrutotul instrucţiunilor marelui preot, deşi se aştepta la mai multă recunoştinţă.

Tânărul american nu era însă hotărât asupra modului cum să facă călătoria de înapoiere. Deocamdată, telegrafie clubului Excentric că şi-a îndeplinit misiunea şi că aşteaptă un răspuns.

După două zile, i se transmise

cea de 173-a însărcinare.

La 15 Iulie 1857, populaţia din Khampur s-a revoltat împotriva albilor de acolo, măcelărindu-i pe toţi. Fără nicio milă, au fost omorâte până şi femeile, precum şi copiii albilor. Soţia colonelului Adrien Hope se afla pe atunci la Khampur. Împreună cu alte femei albe, ea a fost aruncară într-o fântână adâncă.

Mistress Hope purta legat la pieptul ei un document foarte important al familiei. Percy Stuart; este însărcinat să-şi procura acest document.

Excentric-Club.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 174 de volume:

97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne ...
99. Prințesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood
102. Prisonierul eschimoșilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul înghețat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Țara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Pușcăriașul din Noua-Taleconie.
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu biciclc.
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericiților
116. Stehua.
117. In Kafia.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In țara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerșetorul orb.
125. Demascarea vanzătorului de fete
126. Dragoste de țigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreței.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stat ului.
133. Sub străzile New-Yorkului.
134. Schimb fatal.
135. Serul.
136. Misterul Moartei.
137. Călugării din Lincoln.
138. Crima in Film.
139. Moartea lui Vinceristyli.
140. Crima din ziua independenței.
141. Dispariția doctorului Jekyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii ...
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Marte, partea I-a.
148. Mesagiul din Marte, partea II-a.
149. Omul cu ochii de pisică
150. O Escrocherie ...
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No. 333444.
153. Clubul Cocoșaților.
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. Safirul Milionarei.
159. Un pariu pe viața și ...
160. Tabachera de aur.
161. Otrava U tarii.
162. Lumina Albastră
163. Consuela.
164. Impușcătura pr... ...
165. Un hoț modest.
166. Descoperirea secretului ...
167. Fiulpierdut.
168. Dispărut în Siberia.
169. Hoții de perle
170. Moștenitorul de Milioane dispărut
171. Ochiul lui Ghavial.
172. Spre Tibet.
173. Fântâna de sânge din Khanpur.
174. Văduva Raia-ului.

Noui volume în pregătire!

Editura „Excentric Club", Cernăuți, Căsuța Poștala 25.
Aprobat ... Cenz. al Pref., jud. Cernăuți 18-5 1934.